

شریف امامی به دلایلی ساده وارد کابینه زاهدی نشد (ص ۱۴۶). وی تنها به قبول ریاست سازمان برنامه اکتفا کرد، اما به تدریج با زاهدی اختلاف پیدا کرده و از وی جدا شد و پس از افتاق آمدن بر کلر شکنی های زاهدی، در سال ۱۳۳۳ وارد مجلس سنا شد (ص ۱۵۱ به بعد). اگر وی اندکی درباره ریشه های اختلافات خود با زاهدی صحبت می کرد، شاید قضایا برای خواننده بهتر مفهوم می یافت.

لازم به ذکر است پس از وقوع کودتای ۲۸ مرداد، یک طیف از کودتاجیان، سرمست از ارتباطات نزدیک خود با سیاست های خارجی و «حقی» که در نتیجه خدمتشان به تاج و تخت پهلوی برای خود متصور بودند دچار اختلافات درونی شد. به تدریج طیف زیاده خواه موقعیت خود را از دست داده به گونه ای که پس از همدتی زاهدی به سوئیس رفت و دیگر هیچگاه فرصت غرض اندام در مسایل داخلی ایران را نیافت.

خاطراتی که شریف امامی از این دوره که بیشتر با ایام حضور او در مجلس سنا (۱۳۳۳-۱۳۳۶) توأم است نقل می کند، تقریباً شامل مطالب خاشیه ای است. دوره اول حضور وی در مجلس سنا مصادف با وقوع حوادث بسیار مهم داخلی و مسایل منطقه ای و بین المللی بوده، که مطمئناً او در جریان ما وقع و حتی می توان گفت از رویه پنهان مسائل مطلع بوده است. دو مورد از اقدامات او در دوره اول حضورش در مجلس سنا، مخالفت با عقد قرارداد کنسرسیوم و دیگری الحاق ایزان به پیمان بغداد است. درباره علت مخالفت با قرارداد کنسرسیوم، می دانیم که او با رویه رزم آرا موافق بود و با رویه زاهدی درباره نفت مخالفت می کرد (ص ۱۴۶). اما درباره مساله دوم توضیحی نداده است.

در مورد اقدامات او در دوره دوم حضورش در مجلس سنا، (۱۳۴۲-۱۳۵۷) ناگفته های بسیار بیشتری داشته است. از جمله آن که لایحه کاپیتولاسیون در جلسه ای که او ریاست آن را بر عهده داشت به تصویب مجلس سنا رسیده بود. جدای از بسیاری مسایل که در این دوره و تحت نظارت او در مجلس سنا صورت پذیرفته است، درباره شیوه عمل و گرایشات شریف امامی در امور مختلف نیز آراء نامساعد و نقادانه ای وجود دارد. به عنوان مثال درباره اجرای پروژه برنامه انرژی اتمی ایران که به دستور مستقیم شاه صورت گرفته است، شریف امامی کلیه ایرادات خلاف قانون اساسی لایحه انرژی اتمی را با پدر مغانی و وساطت بین سناتور ها حل و فصل کرده به عبارتی شریف امامی دستورات و تمایلات شخصی شاه در مجلس سنا را به اجرا در می آورد. از این رو حتی اگر درصد اندکی از این تجولات را در خاطرات خود بازگو می کرد، مطالب مفتنمی نصیب محققان تاریخ معاصر می شد.